

ŠÁRKA JELÍNKOVÁ:

**Rodina je pro
mě na prvním
místě.**

**Bez podpory
blízkých bych
nebyla tam,
kde jsem**

„Jako věřící mám výhodu, že se na svět nedívám jen dvojrozměrně, ale ve 3D,“ říká Šárka Jelínková, senátorka a první místopředsedkyně KDU-ČSL, ale také místostarostka v Bystřici pod Hostýnem a zastupitelka Zlínského kraje. Ať už má však na vizitce jakoukoliv pracovní pozici nebo akademický titul, Šárka Jelínková je především ženou na pravém místě. Svě životní motto čerpá z knihy Malý princ - „Co je důležité, je očím neviditelné“. Ona sama se také snaží nedat na první povrchní dojem, ale zkoumá věci do hloubky.

Jak jste se dostala k politice?

Politiku máme doma nejspíš v krvi, říká o mně a mých dvou bratrech naše maminka. Všichni jsme členové KDU-ČSL, takže když se pak sejdem u rodinného oběda, vypadá to tam podle ní jako na stranické schůzi (*smích*). Když už to nemůže poslouchat, požádá nás, abychom změnili téma. Podaří se nám to, ale obvykle jen na chvíli. Dříve nebo později zase sklouzneme k politice a celá situace se opakuje.

Kdy jste vlastně do KDU-ČSL vstoupila?

Ve svých 23 letech, psal se rok 1991 a bylo to přesně 10 let po tatínkově smrti. On sám se bohužel sametové revoluce nedožil. Dodnes toho lituji, už jen z toho důvodu, že byl ještě před mým narozením z politických důvodů vězněn a porevoluční vývoj by ho určitě moc zajímal. Přišlo mi tedy naprosto samozřejmé navázat na jeho činnost a snažit se ovlivňovat věci veřejné k lepšímu.

Co vás v politice překvapilo, rozladilo a pobavilo?

K tomu snad jen na vysvětlenou, pracovala jsem řadu let na úrovni komunální politiky a teprve poslední tři roky působím ve „vysoké politice“, takže jsem si tím prošla takzvaně „od píky“. Upřímně, hned zpočátku mě překvapilo, že i politika je řemeslo, kterému se člověk musí učit. Dokud ji nezačnete dělat, má asi každý z nás pocit, že by ji uměl lépe, než „ti nahoře“. A pak se vrhnete do každodenní práce a následuje střet s realitou.

Realita konkrétně vypadá jak?

Jsou to především dlouhá vyjednávání, neustálé zjišťování informací, kombinujete, přemýšlíte, řešíte, vysvětľujete. Člověk se musí obvykle už za pochodu učit rozumět více věcem najednou, mít daleko větší rozsah informací než v klasické profesi a také musí být ochoten tomu obětovat svůj čas. Politika navíc nejde dělat od/do. Buď to máte v sobě, a pak pracujete v podstatě neustále, nebo to u vás takhle nefunguje a vrcholný politik z vás nikdy nebude.

A co vás tedy nejvíc rozladilo?

Rozladilo mě, že musím dlouho čekat na nějaký výsledek. A když už konečně přijde, je to obvykle „jen“ kompromis. Ale v politice slovo kompromis není sprosté slovo. Schopnost dohodnout se, aby byl každý alespoň zčásti spokojen, je vlastně to nejdůležitější, čeho lze dosáhnout.

„Politiku máme doma nejspíš v krvi, říká o mně a mých dvou bratrech naše maminka. Jsme členové KDU-ČSL, takže to u nás na rodinné večeři vypadá spíš jako na členské schůzi.“

A jaký byl váš život před politikou?

Vystudovala jsem pedagogickou fakultu se zaměřením na pedagogiku volného času. Celý svůj profesní život jsem se věnovala práci v sociálních službách. Pracovala jsem s lidmi s mentálním postižením, se seniory, s lidmi s demencí. Jezdila jsem jako inspektorka kvality v sociálních službách po inspekcích, ale také jako odborný konzultant. Ještě stále externě vyučuji na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně na katedře sociální pedagogiky.

A váš největší profesní úspěch?

Jsem vděčná za to, že jsem v životě dostala příležitost rozjet úplně od začátku dvě velké služby. Jednu v Kroměříži (*pozn.: Domov pro osoby se zdravotním postižením Barborka*) a druhou v rodné Bystřici pod Hostýnem (*pozn.: Centrum pro seniory Zahrada*). Oba projekty vyrostly tzv. na zelené louce a jedná se o rozsáhlé komplexy, které pomáhají lidem. V Zahradě jsem pak ještě před zvolením do Senátu působila jako ředitelka.

KDU-ČSL je synonymem pro rodinnou politiku, co vy a rodina?

Rodina je pro mě vším. Její součástí je úžasný manžel, mimochodem je ředitelem Charity u nás, a skoro jedenáctiletá dcera - náruživá tenistka. Už teď přemýšlí, kolikátá bude v dospělosti ve světovém žebříčku žen v tenise (*smích*). Čas strávený s rodinou je pro mě nejdůležitějším časem vůbec a tady musím jedním dechem ocenit sdílené rodinné povinnosti, které jsou u nás samozřejmostí. Bez toho, abychom se společně s manželem podělili o radosti

i povinnosti, by to u nás doma nemohlo fungovat. Bez podpory blízkých bych pravděpodobně nebyla tam, kde jsem.

Je pro vás složité vychovávat relativně malou dceru, zároveň být senátorkou a místopředsedkyní KDU-ČSL?

Jelikož nám „příroda“ nadělila jenom jedno dítě a navíc máme vícegenerační bydlení s mojí maminkou, dá se to zvládat. Dcera byla od malička zvyklá, že maminka někdy v týdnu odjíždí i na 2 až 3 dny pracovní mimo domov, to když jsem jezdila na inspekce po celé republice. Takže mým zvolením do Senátu se pro nás situace nijak zásadně nezměnila. O to více se sobě věnujeme, když jsem doma, včetně večerního usínání a povídání si s maminkou před spaním. Každý den si s dcerou i s manželem telefonujeme, takže jsme stále v kontaktu.

Stíháte při tom všem ještě relaxovat?

Popravdě mi na relaxaci už moc času nezbyvá. Doma se snažím, i přes manželovu velkou snahu i výsledky, dohánět domácí práce včetně doplňování ledničky. Časné večery trávím s dcerou, ale popravdě někdy jsem už potom tak unavená, že mě čeká jen usnutí u večerního programu v televizi. Vyústění filmu nebo vraha si tedy obvykle musím domyslet (*smích*).

A když už nějaký čas vyšetříte?

Trávíme ho s přáteli nebo si ráda vyrazím do přírody. Společný čas s manželem někdy doslova a do písmene doháníme. To když si manžel chce večer zaběhat, tak si vezmu kolo a snažím se mu stačit.

Z kopce dolů se mi to dobře „frajeří“, ale pokud vede cesta opačným směrem, tak to ho fakt nedoženu. Občas se k nám přidá i dcera. V zimě pak rádi lyžujeme, dcera sjíždí kopce už od 4 let. Jen si musím postesknout, že mám málo času na čtení. Dříve jsem měla v naší rodině přezdívkou „knihomolka“, teď to už moc neplatí, ač mám momentálně rozečtené asi 3 knížky.

*Rodina je pro mě
vším, čas strávený
s rodinou je pro
mě nejdůležitějším
časem vůbec.*

Přes veškerou vytíženost, vám to na akcích vždy sluší. Jak dlouho vám trvá, než dokonale sladíte outfit na daný den?

Miluji modrou a černou barvu, ale ta nás ženy prý dělá starší, takže se s přibývajícím roky nenápadně snažím volit spíš světlejší barvy. Ráda nosím sportovní oblečení, v politice se ale docela „dobrovolně“ učím nosit více šaty než kalhoty a k nim boty na podpatku. A věřte mi, že v Praze na dlážděném chodníku to je fakt běs!

Necháváte si od někoho radit ve výběru oblečení?

Nejlepší rádce při výběru mého oblečení je manžel. Už to zjistila i prodavačka mého oblíbeného obchodu u nás v Bystřici pod Hostýnem, takže když si sama nemůžu vybrat, doporučí mi něco buď ona, nebo mi rovnou řekne, ať přijdu i s manželem (*smích*). Jinak se musím přiznat, že při stálém cestování a přebývání v Praze je

náročné mít dopředu promyšlené, co si další den obléknu na sebe, jaké si vezmu boty, kabelku a jiné doplňky. Přiznávám, že se oblékám hlavně podle nálady. A tu den dopředu fakt nevím.

Co nikdy nesmí chybět na vašem pracovním stole nebo ve vaší kabelce?

V kabelce nesmí chybět K+M+B, tedy klíče (od té správné kanceláře – v Senátu, v Kroměříži, v Bystřici pod Hostýnem), dále mobil a brýle.

A na závěr, prozradíte, za co ráda utrácíte?

Naše celá rodina ráda nakupuje v obchodech se sportovními potřebami, a to včetně sportovního oblečení. Všichni sportujeme, já sama jsem se v mládí závodně věnovala sportovní gymnastice, potom stolnímu tenisu. Baví mě hlavně nákupy pro dceru, ale i já si občas dopřeji nějakou lepší kosmetiku, třeba pletový krém. A i když se ho snažím před manželem vůbec neukazovat, stejně na to přijde. Některý muž si ani nevšimne, když jeho manželka přijde od holiče, nebo má na sobě nový kabát, u nás doma se naopak neutají ani sebemenší drobnost. Manželovi říkám, že by se uživil u policie. Nic mu totiž neunikne – federální kriminální ústředna pátrá, vzpomínáte?

